

stalosti práv již svým vlastním jměním za závazky pozůstalostní, ovšem s obmezením dle § 802 obč. z., může být po odezdání pozůstalosti jen osobně žalován o zaplacení pozůstalostního dluhu a nesejde na tom, že tu nejde o žalobu z ustanovení § 815 obč. z. odvozovanou.

Bylo tedy ve sporu zjistiti poměr mezi jměním a dluhy pozůstalostními a dle něho určiti kvotu, jakou žalovaní jsou povinni splniti žalobní pohledávku.

Nižší soudy se však nezabývaly touto otázkou vycházejíce z mylného právního názoru, že jest ji řešiti až v řízení exekucním, čímž se stalo, že nebyly dosud probrány, vysvětleny a zjištěny skutkové okolnosti pro spor rozhodné této otázky se týkající a důkazy o nich nabídnuté, takže dovolacímu soudu nelze pro tuto neúplnost řízení ve věci samé rozhodnouti. Bylo proto podle § 510 odst. 1 c. ř. s. rozsudky obou nižších soudů zrušiti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 16. dubna 1925
Rv I 389/25.

— K. —

Nemocenské pojištění dělnictva: sražené příspěvky jsou statkem svěřeným; platí-li zaměstnavatel celý příspěvek ze svého, má nemocenská pokladna proti zaměstnavateli jen nárok soukromoprávní a netvoří nezaplacení příspěvků skutkovou podstatu zpronevřeni.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného, který byl uznán vinným zločinem zpronevřeni, spáchaným tím, že jednak zadržel a si přivlastnil příspěvky, které dělníkům srážel, jednak neodvedl příspěvky nemocenské pokladně, které podle úmluvy s dělníky k placení převzal sám ze svého, a osvobodil v tomto druhém směru obžalovaného od obžaloby.

Důvody: Rozsudek odvozuje »svěření« jako zákonný předpoklad zpronevěry z předpisu čl. XII. zákona o nemocenském pojištění, č. 268/1919 Sb. z. a n., podle něhož příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy nebo služného, jsou statkem zaměstnavateli svěřeným. Rozsudek sám zjišťuje sice výslovně, že z částky 4508 Kč 63 h, jež okresní nemocenská pokladna vykázala jako nedoplatek obžalovaného z podílů jeho zaměstnanců, tento strhl zaměstnancům svým ze mzdy jen částku 586 Kč 72 h, kdežto ve příčině přebytku říkal dělníkům, že dotyčné příspěvky zaplatí za ně ze svého. Soud však argumentuje v důvodech, že to nečiní rozdílu, ježto obžalovaný podle zákona jest povinen srážeti částku příspěvku připadající na dělníka tomuto a nečiní-li

tak, nýbrž dojedná-li s dělníkem, že bude platiti celé pojistné sám ze svého, pak samočinně zvyšuje se mzda dělníka o tuto částku pojistného na dělníka připadající a zůstává tedy i tato částka opětne podle zákona svěřeným statkem. Než argumentaci tuto nelze uznati správnou. Prohlášení zaměstnavatelovo, že i na zaměstnanci připadající část příspěvku do nemocenské pokladny bude platiti ze svého, jest, — i když motivem bylo, aby dělníky v pracovním poměru udržel, — aktem liberality, jemuž zcela libovolně soud podkládá význam, že jím zaměstnavatel zvyšuje mzdu dělníka, aby s ní současně hned stejnou částku jako příspěvek dělníka na nemocenskou pokladnu srážel. Zaměstnavatel zřekl se prohlášením svým toliko vůči dělníku svého práva, aby mu jeho podíl na nemocenském příspěvku ze mzdy srážel, vzav i tuto částku, která podle zákona zatěžuje dělníka, na sebe. Jestliže tedy zákon výslovně prohlašuje jen příspěvky, jež zaměstnavatel srážil z a m ě s t n a n c ů m ze mzdy, za statek zaměstnavateli svěřený, nelze vztahovati předpis ten i na částky, v příčině jichž zaměstnavatel prohlásil, že je dobrovolně vezme na sebe a že je dělníkům ze mzdy nebude srážeti, jak by k tomu po zákonu byl oprávněn. Částky ty nebyly proto zaměstnavateli nijak svěřeny, on jest ovšem i pokud se jich týče dlužníkem vůči nemocenské pokladně, jich nezaplacení činí ho však jen civilně odpovědným. O zadržení nebo přivlastnění si jich jako věci svěřené, jímž podmíněna jest trestní zodpovědnost za zpronevěru, nemůže býti řeči.

Rozh. nejv. soudu v Brně z dne 14. V. 1925, č. j. Zm II 74/25-4.

Jar. Dvořáček.

Rozdíl mezi „ustanovením“ a „vytyčením“ stavební čáry a niveau (§§ 12 a 14 stav. ř. pražského).

Stavebník zažádal u magistrátu hl. m. Prahy za vytýčení stavebních čar a určení výšek pro stavbu domu podle stavebního povolení z 23. dubna 1923. Výměrem z 9. dubna 1924 bylo mu oznámeno, že podle právoplatně povoleného plánu polohy na uvedeném pozemku jest projektováno náměstí, a že tudíž žádanou stavební čáru a výšku rovinnou vytyčiti nelze. Stavebník na to oznámil magistrátu, že hledě k uvedenému výměru dal si stavební čáru vytyčiti podle § 44. zákona o stavebním ruchu sám a předložil o tom plánek. Magistrát toto oznámení nevzal na vědomí. K podanému rekursu zemská správa politická zrušila naříkaný výměr jako nezákonný.